

MESSI

LUCA CAIOLI

Viac než superhviezda

Od autora celosvetového bestselleru **RONALDO** Posadnutý dokonalosťou

MESSI

Viac než superhviezda

Luca Caioli
Lionel Andrés
MESSI
Viac než superhviezda

Preklad rozšíreného a aktualizovaného vydania 2015
Copyright © LUCA CAIOLI 2015
Copyright © TIMY PARTNERS, spol. s r. o.

Anglický originál vyšiel pod názvom
Messi 2015: More Than a Superstar
LUCA CAIOLI

Preložil, upravil a autorsky doplnil Igor Otčenáš
Jazyková redaktorka Silvia Semaková
Sadzba a zalomenie LAYOUT, s. r. o., Bratislava
Použitie fotografie s láskavosťou rodiny Messiovcov, Getty Imagies, Isifa

Vydalo vydavateľstvo TIMY PARTNERS spol. s r. o.
Pražská 5
811 04 Bratislava

ISBN 978-80-89311-71-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v informačnom systéme alebo rozširovaná elektronicky, mechanicky, fotokópiami či iným spôsobom bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľa práv.

MESSI

Viac než superhviezda

Luca Caioli

Preložil, upravil a autorsky doplnil Igor Otčenáš

Obsah

1	Rosario	1
	<i>Rozhovor s Celiou a Marcelou Cuccittiniovými</i>	
2	Garibaldiho nemocnica	7
	<i>24. júna 1987</i>	
3	Najmenší zo všetkých	13
	<i>Jedného letného popoludnia roku 1992</i>	
4	Taký ako vždy	19
	<i>Rozhovor s Cintiou Arellanovou</i>	
5	Červený a čierny	22
	<i>21. marca 1994</i>	
6	Bol ako Gardel	29
	<i>Rozhovor s Adriánom Coriom</i>	
7	Veľkosť: small	32
	<i>31. januára 1997</i>	
8	Cez veľkú mláku	37
	<i>17. septembra 2000</i>	
9	Provizórna licencia	44
	<i>6. marca 2001</i>	

10	Puyolova maska	49
	<i>Rozhovor s Álexom Garcíom</i>	
11	Debut	53
	<i>16. novembra 2003</i>	
12	Videopáska	59
	<i>29. júna 2004</i>	
13	Futbal je jeho hračka	67
	<i>Rozhovor s Franciscom „Pancho“ Ferrarom</i>	
14	Priateľ	70
	<i>Rozhovor s Pablom Zabaletom</i>	
15	Telenovela	72
	<i>3. októbra 2005</i>	
16	Dúšok čerstvého vzduchu	80
	<i>Rozhovor s Fernandom Solanasom</i> <i>Adidas Iberia</i>	
17	Chlapec zápasu	84
	<i>22. februára 2006</i>	
18	Ani jedinú minútu	90
	<i>30. júna 2006</i>	
19	Pozitívna diskriminácia	102
	<i>Rozhovor s Jorgem Valdanom</i>	
20	Diabol	105
	<i>10. marca 2007</i>	

21	Leo a Diego <i>18. apríla 2007</i>	111
22	Má pred sebou dlhú kariéru <i>Rozhovor s Frankom Rijkaardom</i>	125
23	Musíš to dokázať <i>Rozhovor s Carlosom Salvadorom Bilardom</i>	129
24	Sklamanie <i>15. júla 2007</i>	132
25	Elektrizujúce decko <i>Rozhovor s Alfiom „El Coco“ Basilem</i>	138
26	Bronz a striebro <i>17. decembra 2007</i>	141
27	Fyzické myslenie <i>Rozhovor s Robertom Perfumom El Marsical</i>	147
28	Dlhá cesta ku zlatu <i>22. mája 2008</i>	150
29	Šťastie <i>27. mája 2009</i>	166
30	Trojnásobné šťastie <i>1., 19. a 21. decembra 2009</i>	182
31	Príval slz <i>3. júla 2010</i>	194
32	Prekvapenie <i>10. januára 2011</i>	206

33	Jednoducho nejlepší <i>28. mája 2011</i>	215
34	Nenaplnený sen <i>16. júla 2011</i>	228
35	Pohárové eso <i>14., 17., 26. augusta 2011</i>	235
36	Hetrik <i>9. januára 2012</i>	238
37	Rekord <i>7. januára 2013</i>	242
38	Závislosť od Messiho <i>19. mája 2013</i>	257
39	Barcelona <i>Rozhovor s Leom Messim</i>	269
40	Búrlivá sezóna <i>17. mája 2014</i>	278
41	Pomsta histórie <i>13. júla 2014</i>	287
42	Zo San Sebastiána do Berlína <i>6. júna 2015</i>	296
43	Bodka za sezónou, prvé písmeno novej Osobný dotazník Bibliografia Poďakovanie	307 311 316 319

1. kapitola

Rosario

Rozhovor s Celiou a Marcelou Cuccittiniovými

„Kúpim kus zadného. Takú hovädzinu som videla aj v Barcelone, ale neviem, ako to tam volajú. Každý kúsok trochu posolím, potom ho namočím vo vajci a obalím v strúhanke. Vypražím ich pekne dozlatista a potom vložím do rúry. Potom na jemno nakrájam cibuľu a tú oprážim. Keď je dobiela, pridám posekané paradajky, trochu vody, soľ, oregano a štipku cukru. Nechám to variť asi dvadsať minút. Keď je sós hotový, polejem ním poriadne každý kus hovädziny. Vezmem z chladničky kúsok smotanového syra, prípadne tvrdý syr, nakrájam ho na tenké plátky a položím na mäso. Potom to dám do rúry, kým sa syr neroztopí. Potom už treba len oprážiť paradajky ako prílohu a neapolský rezeň (*milanesa a la napolitana*) je hotový.“

Celia Messiová popisuje s vášňou skúsenej kuchárky obľúbené jedlo svojho syna Lionela.

„Keď som v Barcelone, musím mu to pripraviť dva- i trikrát do týždňa. Zje minimálne tri stredne veľké kusky. Hladím ho po vlašoch a hovorím mu: ‚Vďaka môjmu neapolskému reznú a nášmu tradičnému argentínskemu čaju *mate* dávaš toľko gólov.‘ Je to pravda: keď dal tri góly Realu Madrid, zjedol svoje obľúbené jedlo a večer vypil ten čaj.“ Lionel má jednoduché chute: rezeň, nie však so šunkou či z konského mäsa; kurča s omáčkou z korenia, cibule, paradajok a oregana. Nemusia to byť nejaké vybrané jedlá, aké pripravuje jeho brat Rodrigo, ktorý, ako je všeobecne známe, je kuchár a jeho snom je skôr či neskôr otvoriť si vlastnú reštauráciu. Pre Rodriga je samozrejmosťou experimentovať s novými receptmi, hoci to na jeho mladšieho brata

nerobí nejaký veľký dojem. Je Lionel na sladké? „Áno, Leo miluje čokoládu a *alfajores* (tradičné keksy, plnené karamelom, čo je argentínska národná delikatesa – pozn. aut.); keď ideme do Španielska, vždy ich privezieme so sebou celé škatule, takže má dostatočné zásoby.“ Potom Celia rozpráva historku o tom, ako raz malému Leovi sľúbil tréner za každý gól jeden keks, tak ich v jedinom zápase nasádzal hneď osem. Aby si pochutnal.

Nad šálkou kávy v bare La Tienda na bulváre San Martín de Rosario mi matka hráča FC Barcelona s dresom č. 10 vášnivo rozpráva o svojom synovi, ktorého pozná celý svet. Čierne vlasy, jemný úsmev a nezameniteľné črty tváre, pripomínajúce Lea (aj keď ona sa smeje a tvrdí, že sa jej syn celkom podobá na svojho otca). Celia María Cuccittini Oliveira de Messiová má mäkký, príjemný hlas. Keď rozpráva, často pokukáva po svojej sestre Marcelle, ktorá sedí oproti. Najmladšia z dcér rodiny Cuccittiniovcov Marcela je tiež matkou futbalistov: Maximiliano (25) hrá za Flamengo v Brazílii; Emanuel (21) hrá od júla 2008 ako záložník za klub Mníchov 1860 v druhej nemeckej lige; najmladší dvanásťročný Bruno chodí do futbalovej školy Renata Cesariniho, do ktorej kedysi chodili takí hráči ako Fernando Redondo či Santiago Solari. Marcela Cuccittini de Biancucchiová je Leovou krstnou matkou a najobľúbenejšou tetou. Keď je Leo v Rosariu, práve v jej dome trávi najviac voľného času. „Musíme tam za ním chodiť alebo volať, čo s ním je. Samozrejme, moja sestra ho rozmaznáva,“ hovorí Celia. „A keď je doma Emanuel, tí dvaja sú nerozluční.“ Od detstva si bez odдыхu spolu kopali loptu. „Vždy ich bolo päť chlapcov: moji traja Matías, Rodrigo a Leo a dvaja sestričky Maximiliano a Emanuel. V nedeľu sme pred obedom chodievali k sestre a chlapci sa vždy hrávali na ulici,“ spomína si Celia. „Boli to divoké hry, raz futbal, raz futbal s tenisákom. Často sa to končilo Leovým plačom, lebo buď prehral, alebo ho jeden z tých starších nejak obohral.“

„Práve nedávno mi môj Maxi pripomenul, ako sa hrávali,“ pripája sa Marcela. „A povedal mi, že ak sa niekedy znovu všetci stretnú v Ro-

sariu, chcel by to hrať ako za starých čias – Messiovcí proti Biancucchiovcí.“

A tak sa v spomienkach dostávame k starej matke Celií, k jej skvelému jedlu, k cukránskym výrobkom, k nedelným rodinným stretnutiam a k vášni k futbalu. Bola to ona, ktorá chodievala s deťmi na tréningy. Bola to ona, ktorá nástojila na tom, aby dovolili Lionelovi hrať, aj keď na to ešte nemal vek, lebo bol najmladší a najmenší. „On bol totiž,“ hovorí Celia, „vždy malý. Tréneri sa báli, že ho protihráči zadupú do zeme, že ho zrania, ale stará matka Celia stála na svojom: ‚Prihrajte to Lionelovi, prihrajte to tomu malému chlapcovi, len on vie strieľať góly.‘ A bola to ona, ktorá nás presvedčila, aby sme mu kúpili kopačky. Je smutné, že ho dnes nemôže vidieť. Zomrela, keď mal Leo desať rokov, ale ktovie, možno tam hore niekde sedí a pozerá sa, kým sa stal a je šťastná za svojho vnuka, ktorého mala tak veľmi rada.“

Ale ako začal Leo hrať futbal? Kto ho to naučil? Odkiaľ sa v ňom vzal taký talent – je to otázka génov? „Ja neviem, možno od otca, možno od bratov, možno od bratrancov. My v našej rodine sme vždy futbal milovali. Aj ja som fanúšik. Kto je môj idol? Maradona. Jeho kariéra, jeho góly, sledovala som ho s veľkým zaujatím. Na ihrisku to bol barbar. Keď som sa s ním stretla, tak som mu povedala: ‚Dúfam, že môj syn bude jedného dňa veľký futbalista a vy ho budete trénovať.‘ A hľa, čo sa nestalo... Maradona je dnes trénerom národného mužstva.“

Nasleduje pauza v rozprávaní tejto historiky: na reštauračnom stolíku zazvoní mobil. Celia sa ospravedlní a poodíde, aby zobrala hovor. Marcela sa medzitým vráti k téme mladého Lea: „Bol úžasný, nemal ani jedenásť rokov, ale dokázal ovládať loptu ako nikto iný. Miloval ju a nikdy neprestal. Pálil na našu vchodovú bránu ostošesť, až ho susedia často napomínali, aby sa trochu krotil.“

Celia zloží mobil, sadne si a súhlasne prikyvuje: „Najhorším trestom preňho bolo zakázať mu tréning. ‚Nie, mamina, prosím, budem už dobrý, neboj sa. Sľubujem... dovoľ mi hrať,‘ modlikal, až kým ma neoblomil. Leo nebol temperamentné dieťa, ale nebol ani lenivý, vždy to bol dobrý chlapec, tichý a plachý, taký ako dnes.“

Naozaj? „Áno, naozaj. Sláva mu nepoplietla hlavu. Keď príde domov do Rosaria, vždy chce vyraziť s bratrancom Emanuelom na náš bulvár San Martín. Povieme mu, že to nie je možné, lebo hneď ako by ho tunajší ľudia uvideli, vypukla by hystéria a nedostal by sa ďalej ani na dva kroky. To ho vie rozladiť. Nerozumie tomu, hnevá ho to. V Barcelone zvyčajne chodieval nakupovať potraviny len tak v teplákoch a v športovom. Ronaldinho si vždy predtým urobil účes. Pýtal sa nášho Lea, či mu nešibe chodiť takto oblečený medzi ľudí. Ale jemu je to jedno. Preto nemá problém nechať sa fotiť s fanúšikmi a podpisovať sa im, aj keď je taký slávny. Občas večer, keď príde po dlhom čase domov, vojdem k nemu do izby a ľahnem si k nemu. Rozprávame sa, hladím ho po vlasoch a napoly žartom mu hovorím: ‚Čo všetko by mnoho dievčat dalo za to, aby mohli takto ležať vedľa teba.‘ Urobí grimasu a povie: ‚Nebud’ hlúpa, mami.‘“

Na stene v bare visia dresy argentínskych futbalistov. Je tam aj Leov barcelonský, pod oknom, s číslom 30. „Oni tu ani nevedia, že som jeho matka, hoci žijeme v tomto meste,“ poznamenáva Celia, ktorá sa veľmi bojí slávy, lebo si uvedomuje riziko, ktoré prichádza s postavením celebrity a má jasné priority vo svojom živote i v živote svojich detí. To všetko je fajn, ale aký je to pocit byť matkou hviezdy? „Som pyšná, veľmi pyšná. Otvorím noviny a tam narazím – tu ako aj v Španielsku – na článok o ňom, alebo vidím číslo jeho dresu, prípadne fotky detí s jeho dresom... to ma naplňa hrdosťou. Preto ma vie zraniť kritika jeho hry, prípadne falošné informácie o jeho živote. Človeka to hlboko raní na duši a bolí, ak vám niekto zavolá a hovorí: videla si toto, počula si tamto? A Leo? Takmer nečíta, čo o ňom píšú. A ak si to všimne, tak sa ho to takmer nedotýka. Ale to neznamená, že si neprežil svoje krušné chvíle. Aj on mal svoje slabé momenty, najmä keď bol zranený, celé mesiace, keď to nešlo tak, ako by to chcel. Ak nastane niečo také, dvakrát nepremýšľam, zbalím si veci a idem do Barcelony zistiť, čo sa deje, byť pri ňom a čo najlepšie sa oňho postarať. Leo bol vždy chlapcom, ktorý držal všetky svoje problémy v sebe, pritom však bol na svoj vek veľmi vyspelý. Spomínam si, keď sme uvažovali o možnosti, aby sa

vrátil do Argentíny. Povedal mi: ‚Mami, neboj sa, zostanem tu, ty choď, Boh bude s nami.‘ Má veľmi silnú vôľu.“

Potom sa Celia vracia k téme jeho úspechu, k ľuďom po oboch stranách Atlantiku, ktorí sa idú z neho zblázniť. „Najväčšmi sa mi páči to, že ho ľudia majú radi,“ hovorí Celia. „Milujú ho, lebo, aspoň si myslím, je prostý, skromný, dobrý človek. Vždy myslí na druhých, či sú všetci okolo neho v poriadku: jeho rodičia, jeho súrodenci, jeho synovci a netere, jeho bratraci. Vždy myslí na svoju rodinu. Isteže, som jeho matka a matka, keď sa hovorí o jej deťoch, zreničkách jej oka, vždy o nich hovorí len v dobrom. Ale Leo má obrovské srdce.“

Ako vidí matka synovu budúcnosť? „Čo sa týka futbalu, dúfam, že sa zapíše do histórie tak ako Pelé či Maradona. Dúfam, že sa dostane ďaleko, veľmi ďaleko. Ale nadovšetko ako matka dúfam v Boha, že bude šťastný, že bude mať rodinu, že bude žiť svoj život, pretože ho vlastne doteraz ani nežil. Celkom sa oddal futbalu, telom i dušou. Nechodí von, nerobí množstvo vecí, ktoré robia mladí ľudia v jeho veku. Preto dúfam, že bude mať skvelý život. Zaslúži si ho.“

Nebo za veľkým kaviarenským oknom potemnelo. Doprava zhustla: autobusy, rozhegané dodávky autá s mračnami výfukových plynov za sebou, voz plný odpadkov ťahaný kostnatým koňom, množstvo ľudí, smerujúcich do obchodov alebo na autobusové zastávky. Celia už musí ísť domov; čaká tam na ňu María Sol, najmladší člen rodiny. Marcela musí vyzdvihnúť Bruna z futbalovej školy. Prší a Celia nástojí na tom, že odprevadí svojich hostí späť do centra mesta. Ide pre auto. Vo dverách Marcela prehodí niekoľko slov o starostiach, ktoré má ako matka – o zraneniach, o peniazoch, ktoré môžu vliezť človeku do hlavy. „Doposiaľ moje deti a Leo nestratili kontakt s realitou. Ja, moja rodina a rodina mojej sestry žijeme v tom istom meste, kde sme sa narodili, v tom istom dome ako vždy, nepresťahovali sme sa do iného kraja, nechceli sme opustiť svoje korene a naše deti sú také isté ako vždy boli. Dúfam, že sa to nikdy nezmení. Dúfam, že sa im nestane to, že stratia samých seba v sláve, ako sa to stalo mnohým futbalistom.“

Pri chodníku sa zastaví sivý volkswagen. Celia si to klučkuje ulicami južnej časti Rosaria. Prejdeme popri Leovej starej škole a ona hovorí: „Nebol to dobrý žiak. Bol trošku lajdák.“

Pri športovom klube Tiro Suizo zabočí. Klub bol založený v roku 1889 emigrantmi z oblasti Tesina. Dve deti, príliš zaujaté futbalovou loptou, si auto vôbec nevšimnú.

„Presne takýto bol aj Lionel,“ povie Celia.

Garibaldiho nemocnica

24. júna 1987

Krémovobiela stavba v štýle 19. storočia, popisné číslo 1249, stojí na obdĺžnikovom pozemku na Visasorovej ulici. Je to talianska nemocnica, nesúca meno revolucionára Giuseppe Garibaldiho, ktorý má v Rosariu tiež sochu na Talianskom námestí (Plaza de Italia). Je to obľúbená postava, známa aj ako „Hrdina dvoch svetov“, pretože počas svojho exilu v Južnej Amerike sa zúčastnil mnohých bojov pozdĺž toku rieky Paraná. V tejto časti krajiny zanechali jeho Červené košeľe stopy všade možné: napríklad na pomenovaniach nemocníc v Rosariu i v Buenos Aires, založených politickými exulantmi, prívržencami Mazziniho a Garibaldiho, ako aj odborovými zväzmi. Nemocničný komplex v Rosariu bol založený 2. októbra 1892, aby slúžil talianskej komunite, ktorá v tom čase predstavovala viac než 70 % emigrantov, ktorí sem prišli z druhého brehu Atlantiku. A práve tu sa jedného zimného dňa o šiestej ráno začína príbeh Lionela Messiho, tretieho dieťaťa rodiny Messiovcov – Cuccittiniovcov.

Jeho otec Jorge má dvadsaťdeväť rokov a je šéfom oddelenia oceľarskej spoločnosti Acindar v mestečku Villa Constitución, vzdialenom asi päťdesiat kilometrov od Rosaria. Celia má dvadsaťsedem a pracuje v dielni na výrobu magnetov. Spoznali sa v ranom veku vo štvrti Las Heras, ležiacej v južnej časti mesta, predtým známej ako Estado de Israel a dnes nesúcej meno San Martín. Je to štvrť skromných pracujúcich ľudí. Celiin otec Antonio je opravárom – opravuje chladničky, klimatizáciu a iné elektrické zariadenia. Jej matka, tiež Celia, pracovala dlhé roky ako upratovačka. Jorgeho otec Eusebio si zarába na

živobytie ako stavbár; jeho matka Rosa María je tiež upratovačka. Ich domy sú od seba vzdialené sotva sto metrov. Ako mnoho miestnych ľudí, aj oni majú talianskych a španielskych predkov. Priezvisko Messi pochádza z talianskeho mesta Porto Recanati v provincii Macerata, kde sa narodil básnik Giacomo Leopardi a tenor Beniamino Gigli. Práve odtiaľto vyrazil Angelo Messi na jednej z mnohých lodí koncom 19. storočia do Ameriky hľadať lepší život v novom svete. Podobne ako mnohí iní emigranti, aj on cestoval treťou triedou.

Aj Cuccittiniovcí majú talianske korene z otcovej strany. Hoci rodiny pôvodne mierili na vlhké pampy, napokon sa usadili v meste.

Rosario leží 305 kilometrov od hlavného mesta Buenos Aires a je najväčším mestom v provincii Santa Fe. Leží na brehoch rieky Paraná. Popri rieke vedie promenáda Costanera, ktorá sa končí pri moste Nuestra Señora del Rosario. Ten spája ponad rieku a ostrovy mesto s časťou zvanou Victoria. Rieka Paraná bola vždy dôležitou obchodnou spojniciou: vyvážalo sa odtiaľ množstvo poľnohospodárskych produktov do celého Mercosuru (Spoločný trh juhu – po španielsky *Mercado Común del Sur* – je regionálna obchodná dohoda medzi juhoamerickými krajinami Brazíliou, Argentínou, Uruguajom, Venezuelou a Paraguajom – pozn. prekl.), teda hlavne sója, ktorá priniesla do oblasti bohatstvo a zmenila urbánny charakter oblasti. Okolo rieky vyrástli nové budovy, mrakodrapy a úžasné vily, ako aj pláže s jemným pieskom. Pritom Rosario zostáva patriotickým mestom *par excellence*. Pod piedestálom s monumentom zástavy, postavenom v starom sovietskom štýle, pózujú skupiny školákov v bielom oblečení. Pamätník bol odhalený v roku 1957 presne na mieste, kde generál Manuel Belgrano nariadil 27. februára 1812 po prvý raz vyvesiť argentínsku národnú zástavu.

Rosario je mestom vnukov emigrantov zo slumov a vidieckych chatrí. Ale nechajme tak príbehy emigrantov, zmes kultúr, jazykov a tradícií, ktorými sa hemží celá Argentína, a vráťme sa k Jorgemu a Celii, ktorí sa do seba zamilovali a začali spolu chodiť už v ranom veku.

Zobrali sa 17. júna 1978 v kostole Corazón de María. Krajina sa práve zmieta v ošiali futbalových majstrovstiev sveta. Novomanželia,

ktorí trávajú medové týždne v mestečku Bariloche, si nenechajú ujsť zápas Argentína – Brazília, ktorý sa hrá práve v Rosariu. Zápas sa skončil remízou 0 : 0. O osem dní neskôr na štadióne Monumental klubu River Plate v Buenos Aires belasobiely argentínsky národný tím, prezývaný v Argentíne Albicelestes (v doslovnom preklade „bieli a belasí“, v praxi prekladani ako nebovomodrí) poráža Holandsko 3:1 a stáva sa svetovým šampiónom. Jedenástka v zložení Fillol, Olguín, Galván, Passarella, Tarantini, Ardiles, Gallego, Ortiz, Bertoni, Luque a Kempes dáva akoby zabudnúť na obdobie vojenskej diktatúry, oficiálne označované ako Proceso de Reorganización (niečo ako „normalizačný proces“, známy aj z histórie Československa – pozn. prekl.), na mŕtvych disidentov, na „zmiznutých“ (bez stopy sa v tomto období stratilo viac než tridsaťtisíc ľudí), na mučenie a kruté a krvavú vojenskú hrôzovládu diktatúry generála Jorgeho Rafaela Videlu, ktorá započala 24. marca 1976 odstránením prezidentky Isabely Perónovej. Na uliciach Buenos Aires môžete dodnes vidieť nápisy „Inmundo mundial“ – t. j. špinavé majstrovstvá sveta –, namaľované pod zeleným futbalovým trávnikom a s vročením „1978“.

Dva roky po štátnom prevrate v krajine stále vládne teror, ale život pokračuje ďalej. Celia s Jorgem sa stávajú rodičmi: 9. februára 1980 sa narodí Rodrigo Martín. 25. februára 1982, v jednu z najmenejších hodín v histórii krajiny, sa narodí ich druhý syn Matías Horacio. Jedenásť dní predtým sa totiž skončila vojna o Falklandské ostrovy. Argentína prehrala a ráta svoje straty – 649 životov a viac než tisíc zranených, ku ktorým treba prirátat všetkých, ktorí nikdy nezabudnú na tie dva a pol mesiaca „osvetľovaných ohňom“. Mladí, neskúsení a zle vyzbrojení muži – dobrovoľníci sa pod vplyvom lacného patriotizmu pustili do boja o znovudobytie Falklandých ostrovov, okupovaných Veľkou Britániou už od dávneho roku 1833. Operácia Rosario, čo bolo kódové označenie kľúčovej argentínskej invázie, vedenej generálom Leopoldom Galtierim dňa 2. apríla 1982, bola zorganizovaná vojenskou juntou ako márný pokus odvrátiť pozornosť od katastrofálnych výsledkov jej hospodárskeho programu, zavedeného v 80. rokoch – od politiky, ktorá

priviedla krajinu k 90 % inflácii, k recesii vo všetkých oblastiach hospodárstva, k vzrastu vonkajšej zadlženosti súkromných spoločností i štátu, k devalvácii platov a hlavne k progresívnemu ochudobneniu strednej triedy (čo je charakteristické pre históriu krajiny v porovnaní s ostatnými latinskoamerickými krajinami). Vojna mala dať zabudnúť na drámy minulosti a ohlúpnuť ľudí vlnou patriotizmu. Lenže Galtieri nebol pripravený na Železnú lady, ako prezývali britskú premiérku Margaret Thatcherovú, ani na silu britskej armády.

Britské vojsko za pár týždňov rozdrvilo argentínsku armádu, čo do roka viedlo ku katastrofálnemu pádu vojenskej junty a k víťazstvu demokracie. Ale znovuzískanie Malvín – čo je argentínske označenie Falklandských ostrovov – je trvalo prítomnou požiadavkou: v Rosariu bol v Parque Nacional de la Bandera (doslova: Národný park zástavy) odhalený pamätník na počesť „hrdinov, ktorí žijú na Malvínskych ostrovoch“. V argentínskej ústave z roku 1994 stojí, že získanie tohto územia je cieľom, ktorého sa krajina nikdy nesmie vzdať. V roku 1983 víťazí vo voľbách Raúl Alfonsín, jeden z mála politikov, čo si dokázali udržať dištanc od vojakov, ktorých jediným cieľom vojny bolo posilnenie vlastnej diktatúry.

O štyri roky neskôr, keď Celia očakávala svoje tretie dieťa, bola situácia stále dramatická. Na Svätý týždeň (Semana Santa) v roku 1987 sa Argentína ocitla na pokraji občianskej vojny. Mladí armádni dôstojníci zvaní *Carapinatas* (t. j. Pomaľované tváre) povstali pod vedením plukovníka Alda Rica proti vláde a žiadali ukončenie súdnych procesov s porušovateľmi ľudských práv, ktorí spáchali svoje zločiny počas vojenského režimu. Vojenský velitelia sa odmietali podriaďovať prezidentovi. Ľudia vyšli do ulíc brániť demokraciu. Odborová organizácia CGT (Confederación General de Trabajo) vyhlasuje generálny štrajk. Dňa 30. apríla vystúpil prezident Raúl Alfonsín pred zhromaždením na Mayskom námestí (Plaza de Mayo) a vyhlásil: „Dom je uprataný, pokojné Veľkonočné sviatky.“ Táto veta vošla do dejín, pretože nič nebolo v tej chvíli vzdialenejšie pravde. Prezident nemal na armádu žiaden vplyv a musel s *carapinatas* rokovať a zaručiť im ukončenie

súdnych procesov. Zákon nazvaný *Obediencia Debida* (zákon o podriadenosti) vynímal dôstojníkov a ich podriadených spod trestov za barbarizmus, ktorého sa dopustili a za ktorý boli zodpovední. V zmysle tohto zákona tak podliehali iba svojim bezprostredným nadriadeným. Zákon vošiel do platnosti 23. júna 1987, v ten istý deň, ako bola *Celia* prijatá na pôrodné oddelenie *Garibaldiho nemocnice*. Jej dvaja synovia, sedemročný *Rodrigo* a päťročný *Matías* zostali doma so starou matkou, kým *Jorge* odviezol svoju *Celiu* do nemocnice. Po dvoch chlapcoch by chceli dievčatko, ale chromozómy rozhodli, že to bude ďalší chlapec. Tehotenstvo prebehlo bez problémov. Komplikácie však nastali v posledných hodinách pred pôrodom. Gynekológ *Norberto Odetto* diagnostikoval vážne ohrozenie plodu, a preto sa rozhodol o umelé vyvolanie pôrodu, aby nedošlo k trvalým následkom na dieťať. *Jorge* si dodnes pamätá na hrôzu tých chvíľ a paniku, ktorú cítil, keď mu doktor povedal, že zrejme bude musieť použiť pôrodné kliešte, ale že mu sľubuje urobiť všetko pre to, aby ich použiť nemusel. *Jorgeho* totiž ako mnohých iných rodičov znepokojovali rôzne hororové historky, ktoré sa dopyčul o pôrodných kliešťach a deformáciách a trvalých poškodeniach detí, ktoré sa narodili pri ich použití. Napokon však kliešte neboli potrebné: pár minút pred šiestou ráno sa narodil *Lionel Andrés Messi*, tri kilá a štyridsaťsedem centimetrov, červený ako paradajka a s jedným uškom zloženým napoly, práve pre umelo vyvolaný pôrod. Bola to však anomália, ktorá sa podobne ako v prípadoch mnohých iných detí v priebehu niekoľkých hodín stratila. Po hodinách strachu prichádza šťastie: nový prírastok je trochu ružový, ale zdravý.

Mimo budovy nemocnice je však situácia oveľa menej pokojná. V meste vybuchuje bomba a po nej ďalšia vo *Villa Constitucióne*, kde pracuje *Jorge*. Celkovo dôjde v dôsledku zavedenia zákona o podriadenosti k pätnástim bombovým útokom. Nie sú však obeť na životoch, iba materiálne škody. Lenže bomby odhaľujú fakt, že krajina je rozdelená, ovládaná vojenskou silou a v hlbokoj hospodárskej kríze. Minister vnútorného obchodu ohlasuje zvyšovanie cien základných